Р Е Ш Е Н И Е
№ 40747

гр. София, 20.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Второ отделение 23 състав,** в публично заседание на 19.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **5726** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл.40, ал.1 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ).

Образувано е по жалба от И. М. П., чрез пълномощника адв. С. А. срещу Решение №СОА26-РИ09-129/26.03.2026 г. на секретаря на Столична община.

Наведените и аргументирани в жалбата основания за оспорване са по чл.146, т.3 - т.5 от АПК- допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила, противоречие с материалноправните норми и несъответствие с целта на закона.

В съдебно заседание пред Административен съд София- град, жалбоподателят не се явява лично. Представлява се от адв. А., който поддържа жалбата и моли за уважаването й. Поддържа, че е поискан акт, с който се упражняват правомощия спрямо достъпа на граждани с увреждания до заседания на общинския съвет. Чрез исканата информация жалбоподателят желаел да формира мнение за разликата между старата и новата уредба.

Процесуалният представител на ответника - юрк. А. оспорва жалбата и моли за отхвърлянето й.

Административен съд-София град, след като прецени събраните по делото доказателства, намира

следното от фактическа страна:

Със заявление рег. № СОА26-ОИ94-45/20.02.2026 г. на СО, И. М. П. е отправил искане да му бъде предоставен достъп до следната информация, а именно: „заповед № РД-09-196/11.02.2005 г. от кмет на СО както материалите към нея чиято основателност са я ангажирали?"

С второ заявление рег. № СОА26-ОИ94-45 [2]/12.03.2026 г., заявителят е уточнил, че иска само предоставянето на заповедта.

С оспореното пред съда решение, секретарят на СО е отказал предоставянето на поисканата информация. Изложените съображения са, че Заповед № РД-09-196/11.02.2005 г. на кмета на СО не попадала в обхвата на чл.2, ал.1 от ЗДОИ, тъй като същата регламентирала техническия достъп до административните сгради на СО, чието правно действие било отпаднало, и не можела да формира мнение за дейността на СО. Изложено е и съображение, че по реда на ЗДОИ не може са иска предоставянето на документ.

В преписката е приложена и по делото е приета Заповед № СОА26- РД09-2188/24.02.2026 г. на кмета на Столичната община, с която същият е делегирал правомощията си по ЗДОИ на заместник-кметовете и секретаря на СО за произнасяне по заявления за предоставяне на обществена информация, касаещи относима към поверените им структури в Столичната община.

При тези фактически установявания, съдът обуславя следните правни изводи:

Преценката за допустимост на жалбата е осъществена с постановеното по делото Определение №35386/14.09.2026 г. за насрочването му в открито съдебно заседание и не е налице изменение на обстоятелствата, което да налага повтарянето й от съда.

Разгледана по същество, жалбата е основателна, по следните съображения:

Оспореното решение е издадено от компетентен орган- при условията на делегация, предоставена със Заповед № РД-09-196/11.02.2005 г. на кмета на СО, като делегацията по арг. от чл.28, ал.2 ЗДОИ е допустима.

Решението е издадено при спазване на изискването за форма, доколкото са изложени фактическите и правни съображения за издаването му, които позволяват на жалбоподателя в съдебното производство да разбере основанията на органа за упражненото правомощие да не предостави достъп до поисканата информация. Допуснати са обаче релевираните с жалбата съществени нарушения на административнопроизводствените правила, довели и до противоречие с приложимите материалноправни норми, по следните съображения:

АССГ- II о., 23-ти състав неотклонно напомня в своята практика, че достъпът до обществена

информация е субективно право, предоставено на физическите и юридическите лица от Конституцията - чл. 41, ал. 1 и 2, във вр. с чл. 4, ал. 1 и 3 ЗДОИ. Конституционният законодател е този, който с оглед на значението на правото на достъп до информация за съществуването на конституционно установения ред, е формулирал същото като право на всеки. Понятието „всеки“ в чл. 41, ал. 1 от Конституцията, казва Конституционният съд в своето решение № 7 от 4.06.1996 г. на Конституционния съд по конституционно дело № 1/1996 г., „очевидно поставя правото да се търси, получава и разпространява информация в общия контекст на комуникационните права“, т.е. на свободата на словото, което „представлява един от фундаменталните принципи, върху които се гради всяко демократично общество, и едно от основните условия за неговия напредък и за развитието на всеки човек“. Правото на всеки на достъп до информация е част от „цялостната конституционна защита на различните аспекти на процеса на свободна комуникация“. Именно поради тази същност на правото на достъп до информация Конституционният съд изрично подчертава изключителната важност „на това да се даде възможност релевантната за управлението на обществените процеси информация да бъде достояние на всеки, който иска да я получи“.

Съгласно чл.2, ал.1 ЗДОИ обществена информация е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. Според чл.9, ал.1 ЗДОИ обществената информация, създавана и съхранявана от органите и техните администрации, е официална и служебна - официална е информацията, която се съдържа в актовете на държавните органи и на органите на местното самоуправление при осъществяване на техните правомощия (чл.10), а служебна е информацията, която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации (чл.11). Достъпът до официална информация, която се съдържа в нормативни актове, и до друга официална информация в случаите, когато това е предвидено със закон или по решение на органа, който я е създал, се осигурява чрез обнародването им (чл.12, ал.1 и ал.2), а достъпът до официална информация извън случаите по ал.1 и 2 е свободен и се осъществява по реда на този закон. Според чл.13 ЗДОИ достъпът до служебна обществена информация също е свободен и се осъществява по реда на този закон, при спазване на ограниченията по ал.2 и отчитане на хипотезите по ал.4 – случаите на надделяващ обществен интерес.

В случая за съда е необяснимо изложеното съображение, че поисканата заповед не разкрива

белезите на обществена информация съгл. легалната дефиниция на чл.2, ал.1 от ЗДОИ, тъй като регламентирала техническия достъп до административните сгради на СО. Именно упражняването на правомощията на кмета на СО за достъп до административните сгради на гражданите пряко рефлектира върху процесите на добро управление, прозрачност и отчетност на местното управление. Противоречи на закона и второто изложено съображение за упражненото правомощие да се откаже предоставянето на информацията, а именно, че към момента на подаването на заявлението заповедта не е действаща. Т. изискване в ЗДОИ няма поставено. Със заповедта е упражнено властническо правомощие и по своята същност тя представлява официална обществена информация по смисъла на чл. 10 от ЗДОИ. Нейното предоставяне ще позволи на заявителя да формира мнение налице ли е промяна в регламентацията на отношенията, свързани с достъпа до административните сгради, а ако е налице- позитивна ли е тя при сегашното управление на общината.

Неоснователно е най-сетне и последното изложено съображение за постановения отказ, а именно, че се искало не сведение, а документ. В тази връзка АССГ- II о., 23-ти състав в своята практика многократно е застъпвал становището, изразено още в Решение №4904/9.04.2013 г. на ВАС по адм. дело №8257/2012 г., V о. В съответствие с него и решенията към които това решение препраща, достъпът до сведения, съдържащи се в конкретно посочени документи също ще доведе до знание по интересуващите заявителя въпроси. Видно от текста на чл. 2, ал. 2 от ЗДОИ, информацията по ал. 1 е обществена независимо от вида на нейния материален носител. Следователно законът е поставил знак на равенство между информацията, съдържаща се в даден документ и самия документ като неин материален носител. В случая не се иска просто документ, а акт, с който е било упражнено властническо правомощие и който е засягал неограничен отнапред брой правни субекти.

В заключение съдът обуславя извод, че оспореният отказ е незаконосъобразен, а предоставянето на поисканата от жалбоподателя информация е дължимо.

С решението разноски не се възлагат (чл.172а, т.7 от АПК). Правото на разноски е възникнало за жалбоподателя- чл.143, ал. ал.1 от АПК, но не е упражнено- до приключване на устните състезания по делото не е поискано присъждането им (чл.81 ГПК, вр.чл.144 АПК). Напротив, налице е изрично изявление на процесуалния представител на жалбоподателя, че не претендира разноски.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, чл. 173, ал. 2, чл. 174 от АПК

Административен съд София - град, Второ отделение, 23-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ, по жалба от И. М. П., Решение №СОА26-РИ09-129/26.03.2026 г. на секретаря на Столична община.

ИЗПРАЩА преписката на секретаря на Столична община за ново произнасяне в 14-дневен срок, при съобразяване с указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите към решението.

Решението е окончателно (чл.40, ал.3 от ЗДОИ).

СЪДИЯ: